

kf Quiet Works

FORANLEDNING/INTRODUKSJON:

Blåblå regjering har nedsatt ett utvalg, bestående av Vigdis Skarstein og assistent som er saksbehandler/byråkrat, hvor dette utvalget skal levere forslag til hvordan norskbaserte kunstnere kan drifte deres virksomhet som entreprenører:

Dette bl.a. for å lette på kravet om offentlige subsidier i stort monn og fordi mange kunstnere ikke har erfaring nok med å drifte som forretningsbaserte personer, men kunne trenge hjelp og lempelige offentlige regelverk som åpner for disse mulighetene.

Kunstnere som Anne Katrine Dolven, Jo Strømgren og andre veletablerte kunstnere, som selv har erfaring fra entreprenørskap, har anledning til å spille inn til utvalget. Ingen av personene er forpliktet til å drøfte ambisjonene med kunstnernes fagforeninger. Utvalget skal i løpet av desember 2014 levere sin rapport.

Grunnet overarbeid og underbemanning, for undertegnede, kommer hun med noen innspill, som muligens er for sent i tid til å kunne trekkes inn i utvalgsarbeidet: Men kan kanskje være med i arbeidet hvis det blir en høring som skal gjennomføres, på utvalgets forslag.

De følgende innspillene er spilt inn til Jo Strømgren, og gått i kopi til NoDa, DTS, kulturrådet, FFUK, og FLB, samt til scenekunst.no, v/ Hild Borchrevink, redaktør.

En del av innspillene er blitt uformelt drøftet med andre dansekunstnere, for at innspillene skal være omfattende og rikt nok, dvs. med ambisjon om en nyansering av muligheter

Det er også drøftet en del flere muligheter hos undertegnede og blant andre kunstnere, enn det som er satt opp i denne henvendelsen. En del av andre forslag ligger derfor i fagforeningsarbeidet for norske dansekunstnere, og med lengre tidsperspektiver, men også koordinert med tankene som foreslås her.

Mvh ksf

Karen Sofie Foss, dansekunstner.

Og På vegne av kf Quiet Works.

08.12.14.

TELEFON

EPOST

WEB

kfQW, PB 5, NO-5838 BERGEN

projectmanager Karen Foss

Org. No. NO 983 480 403

Account no: 1644 15 76629

+ 4791876104

ksf@karenfossquietworks.no

www.karenfossquietworks.no

fb: karen foss Quiet Works

1). REVISJONSPLIKTEN for offentlige tildelinger.

Det har fram til nå, vært en plikt å levere prosjektrekskap godkjent av revisor, for alle tildelingsbeløp i kulturrådet, som er kr 100000 eller mer. I praksis betyr dette ofte at i tillegg til ett årsregnskap som skal revideres og godkjennes av revisor, skal det i løpet av ett kalenderår, gjennomføres en egen revisjon for enkeltstående prosjekt: Brønnøysund krever årsregnskap for forretningsenheter som stiftelser og AS, samtidig som fond som for eksempel kulturrådet, krever ikke dette: Men heller reviderte og godkjente prosjektrekskap.

For rapportering av Basisordningen for flerårig prosjekt: Gjelder ikke dette regelverket, hvor man i stedet bare leverer årsregnskap.

Det er altså for de minste og mellomstore prosjektene, at utgiftene til regnskap og revisjon er økt.

I løpet av høsten 2014, er minstesummen økt til kr 200000. Dette letter presset på de minste prosjekttildelingene: Men regelverket rammer fortsatt de mellomstore prosjektene, på uheldig vis. Det er disse mellomstore prosjektene som ender med for store regnskaps – og revisjons-utgifter, satt i forhold til tildelingene.

Rapportkravet virker mot sin hensikt, med tanke på at prosjektmidlene skal sørge for mest mulig produksjon av kunst og betaling av kunstnerne, og mindre administrative utgifter.

Forslag til endring: At offentlig fonds ikke er underlagt denne rapporteringen, inntil summen, kr. 1. 000 000.

Argument: blåblå har villet minske byråkratiets omfang: Ved å øke summen for dette rapportkravet, realiseres

- a). regjeringens egne politiske ambisjoner om offentlig forvaltning som mer effektivt, mindre tidkrevende og ressurskrevende, samt
- b). at offentlig kunststøtte tilkommer kunstnerne direkte, og gir mer støtte til kunstnerne og kunstproduksjon.

2). VISNINGSHUS/OFFENTLIGE FORMIDLINGSSTRATEGIER.

Dansens Hus er etablert som det eneste visningshuset i Norge, med 100% statlig støtte og subsidiering. Institusjonen er den eneste i landet med kjøpekraft nok til å betale for store og små gjestespill: Ingen andre visningshus har det samme handlingsrommet.

Dette er å betrakte som ett styrt offentlig marked, hvor DH forvalter ett offentlig betalt monopol og med en utslagsgivende viktig maktrolle, for norskbaserte kunstnere. Andre visningshus må enten virke på basis av kommersiell tenkning, som belager seg i billett-inntekter, eller er tvunget inn i solidariske nettverkspraksis, hvor kunstnere og kulturarbeidere støtter hverandre, og hvor de arbeider med liten eller ingen økonomi i det hele tatt: I praksis betyr det at kunstnerne betaler for å vise sine verk. De strukturelle forholdene fungerer verken for bredde tilbudet for publikum, for mangfoldigheten av kunstproduksjonen, for kunstnerne inntektsforhold eller for visningshusene.

Skal en offentlige kulturpolitikk fungere, bør en slik strukturell ordning brytes opp til å møte ett større mangfold, enn at DH blir sterkt styrende for hvordan kunstnerne kan overleve, virke og møte publikum.

Forslag:

- a). At mindre visningshus rustes opp mht. politisk status og kjøpekraft: TAG, BBT, bit-teatergarasjen, de regionale sentra som RAS/Sandnes kulturhus, Dans Arena Nord.
- b). For hovedstaden bør også Scenehuset som visningshus for andre type **danseforestillinger**, rustes opp.
- c). Bærum Kulturhus bør i tillegg motta mer omfattende offentlig støtte til danseproduksjoner og kunstverk, for å balansere ut maktsentringen hos DH, for og i Oslo regionen.

Argument: Dans som kunstform er underutviklet, som fenomen i det norske samfunnet og som kulturtilbud til det norske folk/publikum, sammenliknet med andre kunstformer. Det finnes ett mangfold av uttrykk som ikke når fram til publikummet, grunnet de strukturelle maktforholdene. Dette strider mot ideen om ett breddetilbud til folket, basert i landsdekkende spredning, samt at ideen om demokratisk åpenhet og fylde i Norge.

3). FORMIDLINGSKOMPETANSENE

Det finnes få, hvis noen utdanninger i Norge, for produsenter og markedsførere, som utdanner til klar og kompetent formidlings-forståelse av virkekräften blant kunstnere og i kulturproduksjon. De fleste som utdannes trekkes til institusjonelt arbeid og handlingsrom: Hvor også inntektservervelse og arbeidskår er sikret.

Mangel på utdanninger med interessen for de kunstnerstyrte prosjektene, har innflytelse på det profesjonelle kunstmarkedet: At de mer sårbare og underfinansierte kunstproduksjonen ikke har sterke formidlingsagenter som arbeider for prosjektene, med stor fare for å ikke nå fram til publikum. De svakest stilte kunstnerne er særlig svake og forblir svake, i forlengelse av utdanningenes likegyldighet/disinteresse til bl.a. dansekunstproduksjon og dansekunst.

Forslag:

- a). Utdanningene må rustes opp til å ville forstå den kunstnerstyrte delen av kulturmarkedet. Det kan legges offentlige (utdannings)press på utdannings-institusjonene.
- b). Det må i tillegg skapes ordninger som kan betale for disse formidlings-tjenestene og kompetansene, fx ved at mindre visningshus, som Scenehuset/Oslo(som ikke har egen stab) og Cornerteateret/Bergen (som ikke har egen stab), har økonomisk handlekraft til å utvikle, påvirke og nytte ett profesjonelt formidlingsapparat: Dvs. at disse visningshusene kan kjøpe tjenestene fra offentlig delfinansierte formidlingskontorer, som har spesialisert seg på kunnskapen om de kunstnerstyrte produksjonene.
- c). Media bør få insentiver for å dekke og dokumentere virksomheten i den kunstnerstyrte delen av markedet, fx en viss offentlig støtte for trykk av forestillingskritikk og større artikkelarbeid som dokumenterer kunstproduksjonene.

Argument: Åpenheten i demokratiet krever bred dokumentasjon av mangfoldet i kulturuttrykk og kunstpraksis: Som en innlemmet og politisk beskyttet **kunnskapsutvikling**.